

ALİ EMİR TAPAN

**BAŞKA BİR DÜNYA VAR
THERE IS ANOTHER WORLD**
27.03 - 25.04.2015

Uyanmak İçin Yeni Sebepler

Müge Büyüktalaş

İnsanlar duymadıkları bir şarkının ritmine hızlıca uyum sağladılar, tekinsiz ve umut dolu bir başlangıç.

Odanın içinde kurulmuş bir metronomun sesi yankılanıyor. Ses, Ali Emir Tapan'ın işlerinde alışık olduğumuz bağlayıcı nitelikli bir ek unsur. Metronom sesi, taşıdığı temsili anlamlar beraberinde mekana karşı doğrudan bir söylem geliştirerek izleyici ile işler arasındaki psiko-fiziksel alana bir tür müdahale. Lacan, Freud'un nesne listesine sonradan eklediği iki unsurdan biri olarak sesi seçmiştir¹ (diğeri bakıştır). Seri üretim bantları, asker adımları, televizyon programları, popüler şarkılar gibi sisteme ait birçok eylem ve ürün, tekrar yoluyla hedefteki alıcıyı kendine bağlamaktadır. Her türlü varsayımda, alıcı verici arasındaki bilinç dengesine bağlı olarak gelişen simbiyo-tik yapı bazen mütüalist olabirse de çoğunlukla bir tür parazitizmle sonuçlanır.

Popülasyon ekolojisinin etkileşim sonucu ürettiği sesler bir anlamda dünya kürenin müziğini oluşturmaktadır. Hareket düzenli ve düzensiz ritmiyle bu müziğin akışına yön verir. İnsan sadece nefes alıp vermekle bile bu müziğe dahil olur, eşlik eder ve onu değiştirir.

Sergide yer alan cam küre içerisine yerleştirilmiş bakır top yanıp sönen ışıktaki bir kaybolup bir görünür hale gelmektedir. Sanatçının kendi nefes alışıyla uyumlanmış ışık düzeneği varoluşsal ihtimalleri, bakır top ise kültürel hafızayı çağırıştırıyor.

Sağı solu eziklerle dolu bakır top Çarlık Rusyası zamanından kalma bir sirk topunun replikası. Topun yerleştirildiği küp her yanıp sönüşünde; gece ve gündüz, ölüm ve yaşam, iyi kötü, güçlü zayıf gibi aşına olduğumuz ikilikler temelinde adeta zamanı geçmiş ve gelecek olarak bölüyor. Söyleme bütün olarak baktığımızda ise altı çizilen duygunun bölünme değil aksine bütünsellik olduğunu anlıyoruz.

İnsan evrensel karşıtlıkları taraf tutan bir tavırla dünyevileştirmiştir. Sirk bu anlamda insanın kendinden başka olanı tahakküm altına alma, ehlileştirme eyleminin eğlenceyle birleşmiş ve ticarileşmiş bir hali olarak varolur. İnsanın hayvandan olan beklentisiyle yüzleştiği, tahakkümün sınırlarını alenileştirdiği bir gösteri alanı olan sirkte, güçlü ile güçsüz arasındaki denge; insan eylemi karşısında hiyerarşik bir uyumlanmaya boyun eğmiş halde görünürlük kazanıyor. Bu düzende vahşi bir aslanın ortalıkta bir kere gözükmesi yeterken, süs köpeklerinden çok daha fazlası beklenmektedir. İnsanoğlu bir kez daha güçsüz yerlerini gösterideki vaadlerle meşrulaştırmanın peşindedir. Sirkte yuvarlanan top, yolculuğunun bizim zamanımızla kesişen bir anında, bugünün İstanbul'unda, buluntu bir obje olarak karşımıza çıkıyor. Objenin varoluşu boyunca

üzerinde biriktirdiği zaman artıkları anlamını değiştirmiş. Işık yanıp sönerken, anlaşılabilir şekilde nefes alışlarımız ne yazık ki hayali dünyalarımızın hızıyla eş değil.

Duvarda asılı seramik topların altında sarkan bir tutam saç, bir Rus kız çocuğunun saçından yapılmış peruktan bir parça. Kuyruklu yıldız ya da totem gibi eklendiği yere anlaşılmaz bir güç ve büyü katıyor. Eklentinin gücü izleyicinin hayal dünyasını devreye sokması, katalizör görevi görmesiyle alakalı olabilir mi? İnsanın bilinmeze karşı olan merakı kadar birincil içgüdüleri tetikleyen şey bazen de uzaklarda bilmediğimiz yerlerde yaşayan bir kız çocuğudur.

‘Görünmez Aşık’ başlıklı atların videosu insanın ehlileştirmeyle olan imtihanına başka bir yerden bakıyor. At, köpekle birlikte insanın evcilleştirme, ehlileştirme eylemlerinin en eski muhataplarından. Tahakkümün yöneltildiği özneyi bu defa kendi dünyasına daha yakın, özgür olduğu bir yerde görüyoruz. Videonun çekildiği yer İngiltere’nin en batı noktası olan Cornwall. Cornwall bir rivayete göre Atlantik okyanusunun altında gömülü olduğu varsayılan Atlantis’ten kalan son kara parçasıdır. Plato’nun metinlerinde karşımıza çıkan Atlantis mitosu aslında ideal dünya betimlemelerinden biri, bir tür ütopyadır.

Timaeus ve Critias dialoglarında Plato evrenin varoluş hikayesini, su, ateş, hava ve toprak bileşkesini, evrenin ruhunu ve yaratıcının bunlar arasında kurduğu düzeni (altın oran) anlatır. Tipik bir dualist tavırdan başlayan metin fiziki dünyayı değişen, sonsuz evreni (düşünsel evreni) ise değişmez bir yer olarak betimler.

Başka bir köşede dizilmiş olan cam fanuslar gizliden gizliye varolan başka bir ütopyanın ipuçları gibi sinsince izleyicinin zihninde sıralanıyor. Beklenmedik bir soru soralım; önermesi olmayan bir idealizm mümkün müdür? Herkesin ütopyası kendine diye bir cevap duyuluyor. Yine Platon’a dönersek dünya gördüklerimiz ve duyduklarımız diye ikiye bölünürken, insan duyuları (metronom sesi hiç kesilmedi) idea’ya uyumlanmak üzere hala devrede.

Sergi içerisinde dağınık şekilde yerleştirilmiş aynalar idea evreniyle fizik evreni arasında bir tür geçiş alanı yaratıyor. Edoardo Galiano’nun “neredeyse evrensel bir tarih” anlattığı Aynalar’ında izlediği metota benzer şekilde her biri bakıldığında başka bir anıyı içine hapsedmiş gibi. Ayna sanatçının kendi parmak iziyle üzerinde oluşturduğu soyut formlar sayesinde alışageldik yansıtma görevinden sıyrılıp farklı bir karaktere bürünmüş. Gezgin bir düşünce sürekli yer değiştiriyor, durmadan konuşan bir iç ses, artık duyulmaz hale gelmiş olmalı.

Başka bir köşede bir kuş yuvasına bırakılmış onlarca cam top içinde saklı olan gözden etrafına bakınıyor. Cam toplarda evrensel döngüdeki yenilenmeye, yeniden başlamaya bir atıf saklı. Yumurtalarını yuvasına bırakmış bir kuş misali kendinden olanı dış dünyaya bırakıp gitmen gerektiğinde etrafına güvenmekten başka çaren yok.

Bütün bunlar olup biterken; dünya kürenin müziğine İstanbul sokaklarında başı boş gezen 49 köpek eşlik ediyor. Bütün kavimler birbirine karışırken², toplar kürelerin içinde, bir Rus sirki dağılmış, altına bakır karışmış, insanlar herşeye alışmışlardı. Ali Emir Tapan’ın köpek fotoğrafları Abidin Dino’nun köpek çizimlerini anımsatıyor. Dino’nun köpekleri; Pera Palas’ın üst katlarından mermer merdivenlere, oradan sokağa, caddeleri kıvrılarak aşır Galata’dan çalkantılı denize karışan ince kan sızıntısının kokusunu alıp deli gibi havlıyordu.

Aslında bu dünya yok, başka bir dünya var.

¹ Mladen Dolar, Sahibinin Sesi, sayfa 128 vd., Metis 2013

² Abidin Dino, Pera Palas, sayfa 16, Sel Yayıncılık, 2013

New Reasons To Wake Up

Müge Büyüktalaş

People quickly got in tune with the rhythm of a song they had never heard before; an uncanny yet hopeful start.

Inside the room echoes the sound of a wound up metronome. The sound is a complementary element functioning as a connector usually found in Ali Emir Tapan's works. Developing a direct discourse toward the space with the vicarious meanings it represents, the metronome sound is a kind of an intervention on the psycho-physical territory between the audience and the works. As one of the two items Freud later added to the object list, Lacan picks sound¹ (the other one is vision). With many acts and products, systems such as assembly lines, military marches, TV shows and popular songs connect the targeted buyer to itself through repetition. The symbiotic structure developed in line with the balance of con-sciousness between the buyer and the provider mostly ends up in some sort of a parasitism, rarely being mutualistic.

From a certain point of view, sounds generated by the interactions across the population ecology make up the music of the globe. With its regular and irregular rhythm, movement leads the flow of this music. Just by breathing, man participates in this music, plays along and changes it.

As one of the pieces displayed in the exhibition, a copper ball placed in a glass cube becomes visible/invisible under a gyrating light. Synchronized with the artist's own breathing, this illumination mechanism signifies existential possibilities, whereas the copper ball represents cultural memory.

Full of dents here and there, the copper ball is a replica of a circus ball dating back to Tsarist Russia. Each time the light turns on and off, the globe in which the ball lays virtually divides the time into two halves – just as past and future-, based on the dualities one is familiar with, such as night & day, death & life, good & bad and strong & weak. When we look at this discourse as a whole, we understand that the emphasis is not put on dualistic divisionism, but approached holistically.

Man has secularized universal contrasts with a biased attitude. In this context, the circus appears as a commercialized form (spiced up with entertainment) of man's tendency to tame and oppress the other –or the non-self-. As an arena where the man confronts his expectations from the animal, the circus is a ring for explicitly setting the limits of domination. Here, the balance between the strong and the weak becomes evident, resigned to a hierarchic adjustment against man's acts. In this order, it suffices to make a fierce lion appear on stage just once, whereas much more is expected from poodles. Once again,

mankind pursues to legitimize his weak points via the promises of a show. Through the course of its journey, a ball that rolled in a circus emerges as a found object at a moment that intersects with our lives, in Istanbul of today. The impacts of time piled up on the object throughout its existence now possess different connotations. As the light gyrates, our comprehensible inhalations are unfortunately not in sync with the pace of our imaginary worlds.

A lock of hair hanging from under the ceramic ball on the wall is in fact a part of a wig made of a Russian girl's hair. Just like a comet or a totem, it somehow adds an implausible strength and magic to its environment. Could the power of this magic be correlated with its ability to instigate the audience's imagination, functioning as a catalyst? Sometimes, what triggers man's primary instincts, as much as his curiosity for the unknown, is a young girl living in a strange land far away.

The video of the horses titled 'Invisible Lover' takes a different perspective on man's challenge with the act of taming. Together with the dog, the horse is one of the oldest creature subjected to man's taming and domesticating efforts. In this case, we find the object usually dominated in a comparatively liberated environment, quite similar to its natural habitat. The video is shot in Cornwall, the westernmost point of the UK. Legend goes Cornwall is the last part of Atlantis, the mythological city sunken and lost under the ocean, left on. In the myth of Atlantis found in Plato's manuscripts is a sort of a utopia, just another depiction of an ideal world.

In the dialogues between Timaeus and Critias Plato describes the creation of the universe.. He talks about the creation of earth, water, air and fire, the spirit of the cosmos and the order they are set by the creator (the golden ratio). Starting from a typical dualist approach, the text depicts the physical world as ever-changing and portrays the infinite universe (conceptual universe) as an unchanging place.

Brass spheres ordered at another part of the exhibition discreetly aligned in the audience's mind with the traces of another secret utopia. Let us pose an unexpected question: Is idealism without a proposition possible? The answer "Everybody's utopia to their own" is heard. If we go back to Plato, the world is divided into two: what we see and what we hear, man's senses are still active to comply with the idea (metronome's sound has never stopped).

Mirrors scattered around the exhibition venue create a passage between the idea and physical universes. When looked at, each mirror seems to have captured another memory, similar to Edoardo Galiano's mirrors, where he depicts "an almost universal history".

With the abstract patterns Tapan formed with his own fingerprint, the mirror eludes from its conventional function of reflecting and assumes a whole different role. A wandering thought continuously goes from one place to another. A ceaseless inner voice now must have become inaudible.

Walking through the exhibition, a bunch of glass balls left in a bird's nest look around through the eyes hidden inside. In these glass balls an attribution to the renewal in the universal cycle, to a restart, is hidden. Just like a bird that has left its eggs in its nest, when you need to leave off what belongs to you, you have no chance but to have confidence in the outer world.

Meanwhile, we encounter 49 stray dogs in Istanbul improvise along with the globe's music. As all clans got intermingled², the balls were in globes, a Russian circus closed down, copper mixed with gold and people were used to anything. Ali Emir Tapan's dog photos remind us Abidin Dino's dog drawings. Detecting the smell of the blood leaking from the upper floors of Pera Palas, down to the marble stairs, flowing through the streets, into the turbulent sea, Dino's dogs; were barking madly

¹ Mladen Dolar, *Sahibinin Sesi*, pp 128 ff, Metis 2013

² Abidin Dino, *Pera Palas*, p 16, Sel Yayıncılık, 2013

Francesca Gavin ile söyleşi

Gerek kavramsal açıdan gerekse fiziksel manada ritim fikrinde ilgini çeken nedir?

Bana göre ritim hem yapay, hem de anneliğe dair bir şey. Organik varlıklar olarak ritme ilk olarak ana rahminde annemizin kalp atışlarını duyarak maruz kalıyoruz. Ritim aynı zamanda düzeni ve nicelleştirilmiş zaman duygusunu da çağırıştırıyor. Öte yandan düzen hissi bizim sınırlı algımızdan doğuyor. Mutlak düzen ve tek biçimlilik sadece bir ilüzyon. Sadece kusurluluğu fark etme konusundaki seçici eksikliğimizin bir sonucu. Zaman düzlemine ait olan her şey değişimin öznesidir ve ritimin ham maddesi sonuçta zamandır.

Mevcut işlerinde motif olarak kıvrımlar ve dairesel formlara yer vermişsin.

Bu süreç nasıl şekillendi? Bu şekillerde seni çeken ne oldu?

Daire benim için aldatıcı bir mükemmeliyetin somutlaşmış hali. Aynı zamanda “etkilemeyen-etkilenemeyen” olma haline de işaret ediyor. Örneğin matematikteki sıfır kavramını ele alalım. Dokunulmazdır. Her türlü değişime karşı güvendedir. Öte yandan, bir daire veya küre formunda kavramın fiziksel bir tezahürü varsa, orada diyalektik bir müdahale söz konusudur. Fiziksel tezahür tam manasıyla ideal forma teslim olmaya karşı direnç gösterir. Benzersiz bir kusurun ta kendisi olur. Benim ilgi duyduğum şey formun kendisinden ziyade bu gerilim hali. Sergideki dairesel parçalar çoğunlukla karelerin içinde görülüyor. Bu da mesela Ayasoyfa gibi ütöpik binaların kubbelerine ve Tibet mandalalarına net bir gönderme.

Serginde birden çok eserde Rus bir kıza ait saç tutamlarıyla karşılaşıyoruz.

Saçın senin için neyi temsil ettiğini açıklayabilir misin?

Burada saç, peruğun bir parçası. İşlevsel anlamdan baktığımızda, peruk bir hastalık sebebiyle veya kimlik değiştirme amacıyla kullanıldığı takdirde, takan kişinin deneyimi bağlamında daha iyi bir dünya ihtimali sunar. Eserlerimde peruğun kendisini kullanmaktansa bir saç tutamını o peruktan soyutlamaktan daha çok keyif alıyorum. O saç tutamı çok uzaklarda, neredeyse hayali bir insanın DNA'sına sahip. Yerinden yurdundan edilmiş bir saç tutamının fiziksel varlığı ile onun daha yumuşak bir dünya temsili arasında gerilim yaratmak istedim.

Çalışmalarına teknolojiyi dâhil etmek konusunda ne düşünüyorsun? Bu konu ne kadar ilgini çekiyor? Dijital kolajlarda da heykelsi işlerde yer alan ışık unsurlarında da teknolojiyi görüyoruz. Bu tutum yaklaşımının bir parçası gibi gözükmeyle beraber sanki teknolojiyi daha az görünür kılma veya gizleme niyeti de var gibi. Bu konuda neler söylersin?

Bu işlerde teknoloji eseri ortaya çıkartmak için kullandığım araçlardan biri sadece. Bana göre, bunun bir zikir ritüeli üretmek için alüminyum bir tabağı delmekten hiçbir farkı yok. Teknoloji fotoğraflarımda da var. Yirmi sene öncesindeki gibi karanlık odada olsam yapacaklarımın bir benzerini elde etmek için bilgisayar teknolojisinden yararlanıyorum. Gizleme kelimesini kullanmak yerine şu şekilde tarif etmeyi tercih ederim. Teknoloji eserin teması olmaktan çok bir araç.

Nasıl bir süreç izliyorsun? İş üretimi konusundaki yaklaşımından biraz söz eder misin? Fikirler yaptığın araştırmaların sonucunda mı oluşuyor?

Fikirler yaşamın kendisinden doğuyor. Araştırma yapmak hayatımın bir parçası zaten. Ben her konuda patolojik bir araştırmacıyım. Genellikle bir eseri geliştirirken kafamda sabit bir fikir yoktur, bunun yerine bir itici güç veya takıntılı bir ihtiyaç beni üretime motive ediyor. Bunu tarif etmek çok zor. Bir ihtiyaç algıma hükmetmeye başladığında genellikle ilk etapta ona korkarak yaklaşırım. Daha sonra eser dönüşüm geçirmeye başlıyor. Aslına bakarsanız bu dönüşüm geçirme aşamasının asla bitmediğine inanıyorum. Nihayetinde düşünenecek olursak, bir eserin pek çok izleyicinin zihninde hayali bir şey olarak geçirdiği süre, o izleyicinin duyuşsal algısı karşısında geçirdiği süreden çok daha uzun.

Tibet mandalaları, Boticelli'nin Venüs'ü, uzay-mekanlar (spacescape) gibi çok farklı kaynaklardan ilham alıyorsun. İşlerinde bu referanslardan nasıl yararlanıyorsun? Nesnelerin ile bağlantılı oldukları kaynaklar arasındaki iletişimi nasıl tesis ediyorsun? Nesne birçok referans fikri ve imajı arasında gelişen simyevi bir tepkimeden hareketle doğan üçüncü bir zihnin ürünü haline geliyor. Benim durduğum yerden eserlerime dahil olan her şeye karşı inkar edilemez bir hayranlık hissi söz konusu. Tüm bu süreç rasyonel olmaktan çok psikonotik olarak nitelenebilir.

Biraz da hayvanlara olan ilginden bahseder misin? Son video işinde yer alan vahşi atların özgürlüğü veya fiziksel özellikleri, İstanbul'da sokak köpeği imajları gibi... Sergin bağlamında bunlar niçin önemli? İnsanlarla karşılaştırıldığında hayvanların farklı hissel öncelikleri var. Bu beni çok etkiliyor. Yabani hayvanlar bana tamamlanmış gibi geliyor. İnsanlarla ve insan yapısı yerleşimlerin yakınlarında yaşayan, yarı ehli hayvanları heyecan verici buluyorum. Hani neredeyse insan bir yönleri var gibi. İnsanlığa adapte olmuş ve onların yanında evrilmiş halleriyle uyum sağlamış hissel kriterlerle işleyen bir dünyanın temsilcisi oluyorlar.

Bu hayvanları tanımlamak için yarı-ehli sözcüğünü kullandın. Bu fikri biraz açar mısın? Neyi kast ediyorsun tam olarak?

Kırılmış, bozulmuş, yaralı şeylere her zaman hayranlık duymuşumdur. Burada da atlar veya köpeklerin kültür kırılmışlığından söz edebiliriz. Kendilerine ait ara kültürleri var. İnsan dünyasına doğanın bir sızıntısı bu hayvanlar. Doğanın bu umursamazlığına bayılıyorum. Önce acıcılık geliyor, sonra temenni. Müthiş disiplinli bir yapı değil mi bu?

Eserlerinde Türk bir yön var mı sence? Kendi kültürel anına göndermede bulunmak ilginç çekiyor mu? Sanki işlerinin çoğu kasten evrensel ve bilinemez bir havada yapılmış hissi veriyor. Hatta biraz da kozmik.

Bana göre Türk olmak kimliğimin sadece bir parçası. Benim için insan olmak daha ön planda, bir varlık olmak daha da ön planda. Doğal olarak işin de benim bir uzantım olduğunu düşünürsek evrensel ve kozmik bir hissi olması normal. Ama serginin adının da 'Başka Bir Dünya Var' olduğunu unutmamak lazım. Son on yıldır bizleri yöneten organların öne sürdüğü vaat ve öneri buydu aslında. Bu önerinin çevremdeki dünya üzerinde etkisi yadsınamaz. Bir açıdan, sunduğum bütün "kusurlu" objeler eşsiz olana karşı hayranlığımı içinde barındırırken, öte yandan da her türlü ütopyacı ifadeye yönelik eleştirel bir duruş sergiliyorlar. Bu iki bakış açısının birbirini dışladığına inanmıyorum.

İşlerin çoğu zaman çok sessiz bir renk paletine sahip. Monokrom, kahverengi, metalik.... Seni bu renklere iten nedir?

Beni çeken şey belli bir paletten ziyade renksizlik. Bu renkler çoğunlukla materyallerin kendi rengi zaten. Entegre pigmentler ilgimi çekiyor ama bir malzemenin üzerini fırça kullanarak boyayla kaplamak bana çok agresif geliyor. Zaten bu yüzden resme hiçbir zaman ilgi duymadım. Resim bana dönüştürücü bir süreç olmaktan çok saldırgan bir his veriyor. Doğal olarak perukçuda sarı saçlı bir peruk yerine neden kestane renkli olanı seçtiğimi sorabilirsin. Burada saçın rengi atların rengiyle bir oyun oynar durumda. Gösterilen yeşil ve kuyruklarla ilişkisinde bir yarı-gerçeklik yaratıyor. Bu durumda da mizah ve inceden şamanik bir dokunuş söz konusu.

Eserlerine belli bir doku, ya da kıvam katmaya seni iten nedir? Çentikli, kırık, ya da cilalı ve akışkan vs. gibi...

Dokuların insanın hayal dünyasında yarattığı duyuşsal olasılıklar beni çekiyor. Bir izleyicinin bana gelip de eserim için "Dokunabilir miyim?" diye sorması gerçekten çok hoş. Genellikle izin veriyorum. Bu dokunuşun hayali nesne-olmayan ile fiziksel nesne arasında bir köprü kurduğuna inanıyorum. Doku takıntısının ne kadar platonik olduğu da pek hoş. Hiçbir işlevi ve sebebi olmamasına rağmen bu nesnelere neden dokunuyoruz ki? Bilinçdışı bir dürtü dahilinde bütünleşme arzusu mu? Sonuçta dokunduğumuz her şey ile bir molekül alışverişinde bulunuyoruz.

Seni eser üretmeye iten şeyler nedir? Zor soru. İhtiyaç ve içgüdü diyebilirim.

In conversation with **Francesca Gavin**

What do you find interesting about the idea of rhythm—both physically and conceptually?

Rhythm to me is both artificial and maternal. Our first exposure to rhythm as organic beings is in our mothers' wombs, our mother's heartbeat. Rhythm also implies order and a quantified sense of time. Yet, the sense of order derives from our limited perception. Absolute order and uniformity is an illusion. It simply is our selective lack of noticing imperfection.

Curves and circular forms seem to be a motif in your current work.

How did that develop? What interested you about these shapes?

The circle is an embodiment of illusionary perfection to me. It also signifies the 'unaffected-unaffected'. Consider the mathematical concept of zero. It is untouchable, absolutely safe from any change. Yet, when you have a physical manifestation of the concept, in the form of a circle or sphere, there is dialectic intervention. The physical manifestation resists submitting fully to the ideal form. It becomes an embodiment of the unique imperfect. My interest is in this tension rather than the form itself. The circular pieces in my show mostly appear within squares, which is an obvious shout out to Tibetan mandalas and the domes of utopian buildings such as Hagia-Sophia.

A hair from a Russian child appears in a number of works in the show.

Can you tell me what the hair represents for you?

The hair here is an ingredient for a wig. Functionally, the wig provides imposition of a better world onto the wearer's experience, should it be used in case of illness or identity alteration. I enjoy alienating one lock of hair from the wig rather than using the wig itself in my work. The hair possesses the DNA of a distant, almost imaginary person. I wanted to create tension between the physical presence of the dislocated lock of hair and its representation of a gentler world.

What do you find interesting about the incorporation of technology within your work? In the digital collage works as well as the light elements within sculptural works. It seems part of your approach but is its intentional less visible or hidden?

Technology in these pieces is simply another tool I utilize in order to produce my work. To me, it is no different than shooting an aluminum plate in order to produce an invocation ritual. Technology is also present in my photographs, where I utilize a computer to simulate what I would have done in the darkroom two decades ago. Rather than using the word hidden, I would say it is a means rather than the subject of the work.

Tell me about your processes. How do you approach making work?

Do ideas come out of research?

The ideas come out of life itself. Research is a part of my life. I am a pathological researcher of things. I usually do not possess a fixed idea while developing a piece, but rather a drive or fixated need. It's hard to explain. When the need starts to dominate my perception, I approach it, usually with fear at first. Afterwards, the piece starts transforming. I don't think it ever stops transforming. After all, the time the piece spends as an imaginary thing in most viewers' memory is incomparably more than the time it spends within viewers' sensory perception.

Your inspirations are very varied –Tibetan mandalas, Botticelli's Venus, spacescapes.

How do you draw on these references in your work? What is that process of conversation between your objects and the sources they connect to?

The object becomes the product of a third mind that derives from an alchemical reaction between several reference ideas and images. From my aspect there is an undeniable sense of wonder towards what goes into my work. The whole process might be called psychonautic rather than rational.

Tell me about your interest in animals – the images of wild dogs in Istanbul or the freedom and physicality the wild horses in your current film?

Why are they important in the context of this show?

Animals have different sensory priorities in comparison to humans. They amaze me. Wild animals feel and look very complete. The animals that live with humans and around human developments, the semi-domestic ones, are quite fascinating to me. There is something very almost-person about them. Having adapted to and evolved alongside humanity, they become representatives of a world, which functions through adjusted sensory criteria.

You use the word semi-domesticated to describe these animals.

Can you explain this idea?

I am a big fan of broken things, in this case broken by culture, like the horses or the dogs, which have their own in-between cultures. They are a leakage of nature into the human world. I adore the indifference of nature. Fluency comes first, sentiment next. Isn't that such a wonderfully disciplined construct?

Do you feel there is something Turkish in your work? Are you interested in referencing your own cultural moment? Because much of your work feels intentionally universal and unknowable. Cosmic even.

I consider being Turkish only one part of my identity. Being a person more so and being a being even more so. It is only natural, the work, being an extension of me, feels like it is about something universal or cosmic. Yet, the show is called 'There is Another World'. That has been the suggested premise and promise of our governing body for the last decade and the affect it had on the world around me is undeniable. All the "imperfect" objects I present, from one point of view, embody my amazement with the unique. Yet, from another point of view they become critical towards any utopian statement. I don't believe those two points of view are mutually exclusive.

Your work often has a very muted palette – monochrome, brown, metallic.

What draws you to those colors?

I am drawn to the lack of color rather than a specifically palette. Those colors are simply the colors of the materials themselves. Integrated pigments are interesting to me, but layering paint over a material just feels very aggressive. That's why I never took an interest in painting. It always felt like a very invasive, rather than a transformative process. You could naturally ask why I have chosen to pick the brown hair form the wigmaker, rather than blond. In this case the color of the hair plays with the color of the horses, creating a semi-reality of displayed manes or tails. I find humor in it, as well as something distantly shamanic.

What attracts you to texture in your work – whether jagged and broken, or glossy and fluid?

The sensory possibilities texture creates in ones imagination attract me. I really enjoy it when a viewer asks if they can touch my work. I usually let them. I think that touch creates a bridge between the imaginary non-object and the physical object. I also enjoy how platonic the whole obsession with texture is. Why do we non-functionally touch these objects any way? Is it because of an unconscious drive for unification? We do exchange molecules with anything we touch after all.

What drives you to make work?

Difficult question. I would say need and instinct.

'İSİMSİZ OBJE', 2015, SOVYET RUSYA ÖNCESİ SİRK TOPU REPLİKASI, ÇİFT TARAPLI AYNA KÜPÜ VE HALOJEN İŞIKLAR, Ø28 CM
'UNTITLED OBJECT', 2015, REPLICA OF PRE-SOVIET RUSSIAN CIRCUS BALL, TWO WAY MIRROR CUBE, HALOGEN LIGHTS, Ø28 CM

'HAYALET'; 2015, YERLEŞTİRME, ÜFLENMİŞ CAM VE KALSİT TOZU, Ø17 CM

'GHOST'; 2015, INSTALLATION, BLOWN GLASS AND CALCITE POWDER, Ø17 CM

'GÖRÜNMEZ AŞIK'; 2015, VIDEO, 3'41", EDİSYON 3+2 AP

'INVISIBLE LOVER'; 2015, VIDEO, 3'41", EDITION OF 3+2AP

*VENUS; 2015, DIBOND ÜZERİNE ARŞİV PİGMENT BASKI, 210X140 CM
*VENUS; 2015, ARCHIVAL PIGMENT PRINT MOUNTED ON DIBOND, 210X140 CM

'İSİMSİZ (KÖPEK)'; DETAY, 2015, DIBOND ÜZERİNE ARŞİV PİGMENT BASKI, 49 PARÇA, DEĞİŞKEN ÖLÇÜLER
'UNTITLED (DOG)'; DETAIL, 2015, ARCHIVAL PIGMENT PRINT MOUNTED ON DIBOND, 49 PIECES, SIZES VARIABLE

Biyografi / Biography

Ali Emir Tapan

Beyoğlu Galata'daki Alman Lisesi'nden mezun olduğu sırada İstanbul'un en çeşitli kültürel gruplarını buluşturan aynı bölgede yer alan Rock, kahvehane ve meyhane kültürü içinde yetişen Tapan, 2003 - 2007 arasında ABD'deki Connecticut College'de Entellektüel Tarih dalında lisans, 2009-2010 arasında İngiltere'deki Saint Martins College of Art and Design'da yüksek lisans eğitim alır.

2008'de ilk kişisel sergisi Discreet Intimacy'i açan sanatçının çalışmaları 2009 yılında Art Athens'da 2012 yılında küratörlüğünü Elif Kamışlı'nın üstlendiği "Küçük Hakikatler" sergisinde gösterilmiştir. 2013 yılında Galerist'te "Kusursuz Gün" isimli ikinci solo sergisini açan sanatçı 2014 yılında "Sen Uyrken Seni Göremiyorum" isimli performans ve yerleştirme projesini gerçekleştirir. Tapan'ın imgeleri, gündelik hakikat ile, yaratıcının imgeleminde oluşan hakikat bilgisinden bir biçimde firar etmeyi başarır, insanla uzlaşmaz yabancı bir özgünlüğe sahiptir. Sanatçı, yapıtlarındaki bu kültürel ve görsel 'piç'liği, sinema, müzik, edebiyat ve felsefeden beslendiği türlü kaynaklara referans vererek, gönüllü bir 'ebeveyn evlat edinme durumu' olarak niteler. Çoğunluğunu isimsiz olarak nitelediği eserlerinde bir nevi 'sürçme / kaza payını vurgulayan sanatçı Tapan, "...doğasında şiddet barındıran bir süreç çok zarif bir şekilde de uygulanabilir," diyerek, yapıtlarındaki şiddetin taşıdığı değişim potansiyelini de gündeme alır.

As a graduate of the German High School, Tapan grew up with Rock'n Roll, coffee house and tavern cultures in Beyoğlu district of Istanbul, which was the meeting point of people from diverse cultural backgrounds. After studying Intellectual History at Connecticut College between 2003 - 2007, he recieved his MFA degree from Central Saint Martins College, London in 2010.

Tapan opened his first solo show "Discreet Intimacy" in 2008. His works has also been included in Art Athens and "Minor Truths", a group exhibition curated by Elif Kamışlı. Tapan's imagery possesses a wild originality that refuses to reconcile with both everyday reality and the reality of the artist. Referencing his inspirational sources from music, cinema, literature and philosophy, the artist characterizes the cultural and visual 'bastardness' in his works as a deliberate 'ancestral adoption'. He emphasizes the 'slip/accident', the potential for change through violence in his works and explains "...even a process that is naturally violent can be applied with grace."

Yayınlayan

Published by

GALERIST

Meşrutiyet Caddesi, 67/1

Tepebaşı/İstanbul

www.galerist.com.tr

Çeviri

Translator

Zeynep Güden

Prodüksiyon Asistanı

Production Assistant

Özgün Kutlu Türer

Sergi Ekibi

Exhibition Team

Cihan Yıldız, Doris Benhalegua Karako

Eda Berkmen, Ekin Kohen, Gizem Karakaş

Mustafa Ölçer, Müge Çubukçu, Pınar Bartlık

Baskı

Printed by

Ofset Yapımevi

Şair Sokak 4,

34410 Kağıthane İstanbul

T. (212) 295 86 01

F. (212) 295 64 55

©2015

500 kopya / copies

Bu katalog Ali Emir Tapan'ın

27.03.2015-25.04.2015 tarihleri

arasında Galerist Tepebaşı'nda

gerçekleşen 'Başka Bir Dünya Var'

isimli sergisi nedeniyle yayınlanmıştır.

Tüm yayın hakları saklıdır.

This catalogue has been published

on the occasion of Ali Emir Tapan's exhibition

'There Is Another World' at Galerist Tepebaşı

between 27.03.2015-25.04.2015.

All rights reserved.

GALERIST